

ת"ד 3282/01/16 - מדינת ישראל נגד מריה גולברט

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 3282-01-16 מדינת ישראל נ' גולברט
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד צ'פניק

נגד

מריה גולברט

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד זיו

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש, בגין אי ציות לתמרור 303 ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיפים 62(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.6.15, בשעה 22:40 לערך, נהגה הנאשמת ברכב ביהוד, ברחוב וייצמן, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעה לצומת עם רחוב העצמאות ולמעגל התנועה במקום, לא צייתה לתמרורי 303 המוצבים בכיוון נסיעתה, לא נתנה זכות קדימה לרוכב קטנוע שנסע אותה עת במעגל התנועה, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשמת, המשיכה בנסיעה לתוך מעגל התנועה ופגעה בו.

כתוצאה מהתאונה נחבל בגופו הרוכב המעורב, ניר גולדפרב, חבלה של ממש - שבר רדיוס במרפק ימין וניזוק רכבו.

הנאשמת, באמצעות בא כוחה, כפרה באחריותה לגרם התאונה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - ניר גולדפרב, רוכב הקטנוע המעורב

עד תביעה מספר 2 - מרק שחר, מתנדב במשטרה, מטעמו הוגש דו"ח פעולה שסומן **ת/1**

עד תביעה מספר 3 - רס"מ יואב אטל, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשה סקיצה של מקום התאונה, שסומנה **ת/2**

כמו כן הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: **ת/3** - הודעת נאשמת ו- **ת/4** - תעודות רפואיות.

עמוד 1

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשמת נהגה ברכב כמפורט לעיל.

עד תביעה מס' 1, העיד כי בדרכו חזרה מביצוע שליחות, עבור מקום עבודתו, נכנס למעגל התנועה שבנדון ולאחר שהיה כבר בתוך מעגל התנועה, נכנסה הנאשמת למעגל ופגעה בצד ימין של הקטנוע.

העד מסר כי פונה לבית חולים תל השומר, שם נמצא שבר רדיוס במרפק יד ימין, שגובס ובהמשך, נקבעו לו 5% נכות מהביטוח הלאומי, בשל הגבלה בתפקוד היד והוא נאלץ למצוא עבודה חלופית.

העד נחקר והשיב כי השיב במשטרה לשאלות אותן נשאל ולכן, לא סיפר את מלוא הפרטים, כפי שהעיד בבית המשפט.

לשאלות הסנגור, השיב העד כי באותו יום עבד בשני מקומות עבודה, אך הייתה לו הפסקה באמצע.

בהמשך, נשאל לגבי עד לתאונה והשיב כי חבר של עובדת שעבדה אתו, היה עד לתאונה והוא שהזמין את האמבולנס למקום.

עד תביעה מס' 2, העיד כי היה הראשון שהגיע לזירת התאונה ותיעד את הדברים ב-1/ת.

העד נחקר והשיב כי עבר הכשרות בתחום הטיפול בתאונות דרכים וכי תיעד את זירת התאונה גם בתמונות, בטלפון הנייד שלו, אותן העביר לתחנה.

העד נחקר מדוע ציין ב-1/ת כי הרכב פגע בקטנוע בכיכר והשיב כי עשה זאת על סמך דברי הנאשמת. בהמשך, אישר כי לא הזהיר את הנאשמת בדבר זכויותיה, אך טען כי לא גבה ממנה עדות, אלא רק תיעד את דבריה ואין זה מתפקידו לגבות עדות תחת אזהרה, אלא לטפל בפצוע או ברכושו ובקטנוע שהיה מונח על הכביש ולנהל את זירת התאונה.

עד תביעה מס' 3, קבע כי, כאשר רכב הנאשמת היה בקו העצירה, היה באפשרותה להבחין בקטנוע, בחלק החיצוני של מעגל התנועה, ממרחק של 42 מטרים ובחלק הפנימי של מעגל התנועה, ממרחק של 38 מטרים ובהמשך, כאשר רכב הנאשמת היה בקו הצומת, היה באפשרותה להבחין בקטנוע, בחלק החיצוני של מעגל התנועה, ממרחק של 37 מטרים ובחלק הפנימי של מעגל התנועה, ממרחק של 32 מטרים.

העד נחקר והשיב כי לא ראה את התמונות אליהן התייחס ע"ת 2 בעדותו.

העד נחקר והשיב כי אם הנאשמת הייתה מסתכלת שמאלה, לפני שהחלה בנסיעה, הרי שיכלה לראות את הרכב המעורב, שכן עמד לרשותה פרק זמן של 3-4 שניות לפחות, במהלכן נמצא הרכב בתוך מעגל התנועה, עד שהוא מגיע לרכבה.

עוד קבע העד, כי המהירות המקסימלית, בה יכול היה המעורב לנסוע, בשל העקומה ומעגל התנועה, הנה 40 קמ"ש ואם נסע במהירות נמוכה יותר, הרי שלרשות הנאשמת עמד פרק זמן ארוך יותר, במהלכו יכלה להבחין ברכב.

מ-3/ת, שהוגש, כאמור, בהסכמה, עולה כי בחקירתה במשטרה, מסרה הנאשמת כי כאשר הגיעה למעגל התנועה, האטה, הביטה שמאלה ולא היה כל רכב בכיכר, החלה בנסיעה לתוך המעגל ואז הופיע הקטנוע המעורב מול חזית

רכבה והיא פגעה בו.

הנאשמת נשאלה והשיבה כי הצומת היה מואר חלקית, אם כי מוגבל בשדה הראיה בגלל צמחיה וסלעים בכיכר, היא נכנסה לצומת במהירות של 30 קמ"ש לערך והבחינה לראשונה בקטנוע, בתאונה עצמה. כמו כן, מסרה כי הנזק ברכבה היה בפינה שמאלית קדמית של רכבה.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת והוגש מזכר שסומן נ/1.

על פי עדותה, בהגיעה למעגל התנועה שבנדון, האטה מהירות נסיעתה, הביטה שמאלה, לא ראתה אף אחד, המשיכה בנסיעה ואז ארעה ההתנגשות.

הנאשמת נחקרה והשיבה כי האטה מהירות נסיעתה ל-15 קמ"ש ואם נרשם ב-ת/3, כי נסעה במהירות של 30 קמ"ש, הכוונה הייתה לפני שהאטה את הרכב.

הנאשמת נחקרה והשיבה כי מגבלת שדה הראיה בכיכר לא חייבה אותה לעצור את הרכב.

הנאשמת נשאלה כיצד זה לא הבחינה בקטנוע במהלך נסיעתו במעגל התנועה והשיבה כי כפי הנראה, ע"ת 1 נסע מהר מדי ולשיטתה, זה סביר שבדיוק ברגע שהחליטה להמשיך בנסיעה, הוא נכנס למעגל התנועה, האיץ ופגע בה.

הנאשמת נשאלה והשיבה כי לא שמעה רכב מאיץ, אך מן הסתם הייתה רואה את הקטנוע, אם היה נוסע בנסיעה רגילה.

ב-נ/1, נרשם על ידי שוטר, כי מרדכי, לגביו נטען על ידי ע"ת 1, כי היה עד לתאונה, לא הבחין בתאונה, אלא הגיע למקום לאחריה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, שמעתי העדויות והסיכומים, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמת אחראית לגרם תאונת הדרכים שבנדון.

לא שוכנעתי כי הנאשמת נקטה בכל אמצעי הזהירות הנדרשים טרם כניסתה למעגל התנועה, שכן, עדותו של ע"ת 3, לפיה, אם הייתה הנאשמת מביטה שמאלה, בטרם כניסתה למעגל התנועה, הרי שהייתה יכולה להבחין ברוכב המעורב נוסע בתוך המעגל וליתן לו זכות קדימה, לא נסתרה על ידי ההגנה.

כאמור לעיל, העד קבע כי מקו העצירה, עמד לרשות הנאשמת פרק זמן של מינימום 3-4 שניות להבחין ברוכב המעורב וכנגד קביעה זו, לא הביאה ההגנה כל ממצא סותר.

ההגנה לא סיפקה כל הסבר מניח את הדעת לכך שהנאשמת הבחינה בקטנוע, לראשונה, ברגע התאונה עצמה ומעיון

בסקיצה, ת/2, ניתן לראות בבירור את כבדת הדרך המשמעותית, שעשה הרוכב המעורב, מרגע כניסתו למעגל התנועה ועד שהגיע לחזית רכבה של הנאשמת.

הנאשמת מסרה בהודעתה במשטרה כי נכנסה למעגל התנועה במהירות של 30 קמ"ש - ראה שורות 32-33 ל-ת/3, אך בבית המשפט שינתה גרסתה וטענה כי הכוונה הייתה למהירות בה נסעה, לפני שהאטה, שכן לאחר ההאטה, נסעה במהירות של 15 קמ"ש - ראה עמוד 10 לפרוטוקול, שורות 28-30 ועמוד 11, שורה 1.

גרסתה המאוחרת של הנאשמת, לא עשתה עלי רושם אמין וזאת בלשון המעטה, שכן, ניתן לראות ב-ת/3, כי הנאשמת נשאלה שאלה ברורה וחד משמעית - **"מה הייתה מהירות נסיעתך כשנכנסת לכיכר?"** ועליה השיבה **"כ - 30 קמ"ש לערך"** והשינוי בגרסתה, אינו תורם לאמינותה.

הנאשמת מחד טענה כי הייתה מגבלת שדה ראייה במעגל התנועה, בשל צמחיה וסלעים על הכיכר ומאידך, טענה כי לא חשה צורך לעצור את הרכב, בטרם הכניסה למעגל התנועה, שכן ראתה מספיק - ראה עמוד 11 לפרוטוקול, שורות 2-12.

טענות הנאשמת כנגד מהירות נסיעת המעורב, הן טענות בעלמא, שכן, כאמור לעיל, הבחינה בו לראשונה, רק ברגע ההתנגשות בין כלי הרכב.

באשר לטענת הסנגור כנגד המעורב, על דבריו כי היה עד לתאונה בשם מרדכי, הרי שמעיון ב-נ/1, עולה כי לאחר שהשוטר חזר אל המעורב ואמר לו כי מרדכי טוען כי לא ראה את התאונה, השיב לו המעורב: "אני לא יודע, היו הרבה אנשים".

בנסיבות אלה ובשים לב לכך שהמעורב נחבל חבלה של ממש בתאונה, לא מן הנמנע כי ראה במקום את מרדכי וסבר כי היה עד לתאונה עצמה.

חיזוק לראיות המאשימה, ניתן למצוא בגרסתה הראשונית של הנאשמת, כפי שתועדה ב-ת/1: **"לדברי נהגת המאזדה לא הבחינה ברוכב האופנוע בעת שנכנסה לכיכר"**.

מקום בו ניתן היה וצריך היה להבחין ברוכב המעורב, כאשר הוא נוסע בתוך הכיכר והנאשמת לא הבחינה בו, הרי שהתרשלה באופן נהיגתה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשמת מעבר לכל לספק סביר, ולכן אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ה' חשוון תשע"ז, 06 נובמבר 2016, במעמד הצדדים